

Treball ordinari i com s'ha de santificar (IV): Biblioteca d'art

L'Elisabetta, casada i amb dos fills, ha desenvolupat una gran experiència en l'àmbit de la gestió de cursos d'art. Avui gestiona dues grans biblioteques a Milà que pertanyen a l'Institut d'Art.

01/12/2020

“Quan estava a secundària no m'interessava estudiar —explica

l'Elisabetta—, però tenia una relació excel·lent amb els professors, i aquests em van ajudar a obrir-me camí al món”. Ara, l'Elisabetta està casada, té dos fills i és responsable de la biblioteca d'un conegut institut d'art milanès.

Milà - Barcelona, anada i tornada

La seva primera tasca va consistir a oferir cursos i, més tard, va passar a la gestió i la coordinació del professorat. Després d'un temps a Barcelona, l'Elisabetta va tornar a Milà per supervisar i gestionar els màsters de formació avançada. El 2007 va conèixer el que més tard seria el seu marit i el 2013 es van casar.

Sobre la seva vocació a l'Opus Dei, l'Elisabetta explica: “Després del casament vaig sentir que el Senyor em cridava. Una crida forta i clara, però alhora delicada, no invasiva. Vaig dir que sí, perquè tenia dins

meu el desig d'agrair tots els dons rebuts i fer de la meva vida diària una obra al servei de Déu”.

L'arribada dels nens

Filippo Maria, el seu primer fill, va arribar aviat: “El treball professional era part de la meva vida —explica l'Elisabetta—, no el volia deixar totalment per dedicar-me només a la llar. Per això, vaig decidir continuar treballant fora de casa i reduir el nombre d'hores a l'empresa”.

Fa uns mesos, l'Elisabetta va tenir un altre fill, Edoardo Maria, que va acabar per omplir definitivament la seva jornada: “Una cosa que vaig aprendre a la Universitat i que m'ajuda molt és dedicar temps a la planificació del dia: el menú, la llista de la compra, el pla de neteja de la llar, l'esport, quedar amb una amiga. Es tracta de tenir al cap el que tens entre mans, per no perdre el temps i el fil de les coses.”

Com moltes famílies amb nens petits, el final de la jornada és un dels moments més complexos, especialment si tots dos progenitors treballen: “La nit implica l’organització de dutxes, sopars, cançons de bressol... El vídeo *El corazón del trabajo: la visión de san Josemaría* em va ajudar a encarar aquests reptes de manera optimista”.

Somriure encara que costi

Gestionar una gran biblioteca implica haver de tractar amb molts col·legues i usuaris cada dia: “Quan hi ha tensions, intento no enfadar-me amb el personal i ser tan comprensiva com puc, imitant l’exemple del Senyor. Si no ho puc fer, evito la confrontació immediata, i busco abans la solució al problema que el seu responsable. A més, intento lluitar per mantenir sempre el somriure: somriure encara que costi”.

En tot això, entre la feina i els nens petits, com moltes mares treballadores, l'Elisabetta intenta mantenir-se en contacte constant amb el Senyor: “La meva vida interior és com un guant de goma — explica l'Elisabetta— que s'adapta als compromisos i als moments. Poso algunes alarmes a l'*smartphone* per recordar resar petites oracions durant el dia, però intento de no perdre la pau si no puc fer cada dia tot el que m'he proposat. Quan em trobo amb dificultats que no aconsegueixo entendre, sempre penso en les paraules del beat Àlvar del Portillo: *Déu en sap més*”.
